

Getekend voor het leven!

(preek ivm veertigdagenproject Thuis in Gods huis – week 4)

*Liturgie zondagmorgen 18 september 2011
te Hardinxveld-Giessendam:*

Themalied couplet 1-4
Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (Opb.1)
Psalm 102:10,13 (vs 13 schoollied v/d week)
Gebed
Kindermoment
Gezang 23 (2x)
Lezen: Efeziërs 4:25-32; 5:15-20
Liedboek 320:1,4
Lezen: Zondag 49, 50, 51 HC
Gezang 157
Verkondiging
Opwekking 713 (Gerdien de Rover)
Lezing van Gods wet als belofte
Psalm 86:4,5
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Gezang 131:3,4,5
Zegen van God

Gemeente van Christus,

We zijn in het veertigdagenproject al weer toe aan het vierde thema.

En ik weet niet hoe u dat ervaren hebt, tot nu toe.

Maar zelf merk ik, bij de preekvoorbereiding,

hoe ieder volgend weekthema naadloos aansluit bij het vorige.

Ik denk zelfs dat je kunt zeggen:

in al die 6 verschillende weekthema's draait het maar om één onderwerp,
en dat is Gods Naam.

Thuis in Gods huis, dat ben je

wanneer je samen gaat

voor de glorie van Gods Naam.

Daar begonnen we immers mee, in week 1: wie is hier de hoofdbewoner?

Nou, dat ben ik niet, als individu,

dat zijn wij ook niet samen, in alles wat wij met elkaar belangrijk vinden.

Nee, de hoofdbewoner, dat is onze Vader in de hemel.

Kinderen hebben tegenwoordig meer kans op een TV op hun slaapkamer dan op een vader in huis... - weet u nog?

Wat zou het erg zijn, zo beseften we in week 1,

wanneer we ook als kerk van alles in huis hebben, behalve een Vader.

Hoe klein wil je dus zijn, in de kerk?

Want: hoe groot mag Hij zijn?!

Vervolgens ging het in week 2 over ons gevoel, onze beleving.

Maar beslist niet op een manier van: het voelt goed, dus het is goed...

Nee, in de kerk past alleen *heilige* beleving.

Beleving waarin het gaat om God, en om God alleen.

Juist zó worden we in ons diepste wezen geraakt, en vernieuwd.

Prijs de HEER, mijn ziel,

en alles wat in mij is Zijn heilige Naam.

Nou, en toen kwamen we bij week 3: Er is er maar één.

Eén *kerk*? Ja, wanneer je tenminste weer *echt* kerk wordt met elkaar.

En dat betekent, zagen we afgelopen zondag:

dat je samenschoolt rond de Naam van de HEER,

omdat alleen die goede bescherming biedt,

een plek om als kleine, zondige, kwetsbare mensen te schuilen.

Kerk begint daar waar mensen samen sterk zijn door die ene Naam.

“Heilige Vader, bewaar hen door úw naam, zodat zij één zijn!”

En nu, in week 4, vertaalt dat zich in feite dóór in *hoe we leven*.

Want het gaat nu over de Heilige Geest.

Maar wat doet die Geest anders dan ons hele leven heiligen voor God?

In het slot van wat we zopas lazen, in Efeziërs 5:20,

vat Paulus kernachtig samen wat het betekent als de Geest ons vervult:

“Dank God, die uw Vader is, altijd voor alles
in de naam van onze Heer Jezus Christus.”

Alles in ons leven wordt dus weer gericht op die ene Naam.

De Naam van de Here Jezus...

Ja, maar dat is niet anders dan de openbaring van Vaders Naam.

Immers, wie Jezus ziet, die heeft de Vader gezien. (Joh.14:9b)

Dus, nogmaals Efeziërs 5:20:

het doel van de Heilige Geest is

dat jouw en mijn leven *altijd* en in *alles* getekend is door Gods Naam.

Pas zo wordt ons leven vandaag weer de moeite waard.

Dat is wat mij betreft dan ook het thema voor deze week:

Door de Geest ben je getekend voor het leven!

*

[1 – profetisch]

Door de Geest ben je getekend voor het leven.

Dat klinkt niet meteen positief, als ik het zo zeg.

Getekend voor het leven?

Dan heb je meestal iets heel ergs meegemaakt.

Denk bijv. aan al het seksueel misbruik wat er vandaag bekend wordt.

Ook afgelopen week weer een aantal zaken.

Er was zelfs een man bij van 67,

die zijn dochter 34 jaar lang 2 keer per week heeft verkracht.

Het begon toen ze 12 was, en nu is ze 46.

Nou, het kan niet missen:

deze vrouw is voor haar leven getekend!

Maar als de Heilige Geest je leven tekent, is dat juist positief.

Kijk maar naar dat eerste stukje van zopas, Efeziërs 4:25-32.

Er wordt heel wat slechtheid opgesomd.

Maar dan omdat Hij er alles aan doet dat die slechtheid *ophoudt*.

Vers 30: Gods heilige Geest is "het stempel waarmee u gemerkt bent voor de dag van de verlossing".

Je bent getekend, inderdaad, maar dan niet *dóór* iets slechts maar *vóór* de verlossing ervan.

Zoals er meteen op volgt, in vers 31:

"Laat alle wrok en drift en boosheid varen,
alle geschreeuw en gevloek..."

Want al dat kwaad heeft nu wel genoeg schade aan gericht.

In deze wereld, en ook in jouw en mijn leven.

Het wordt tijd dat verlost en huiswaarts keren...

roemend in de naam des Heren... (Ps.102:10, ber.)

Zie je?

Dat is dat stempel, waarmee we getekend zijn.

God zegt: "Jij bent van mij, en u ook, en u, en jij..."

Ik zorg er hoogstpersoonlijk voor

dat het kwaad in jullie leven een halt toegeroepen wordt.

Nu al een begin, en straks volmaakt."

Als het aan de Geest ligt, zitten we met z'n allen weer op de goede weg.

Wordt Gods goede wil niet alleen meer in de hemel gedaan,
maar ook steeds vaker hier op aarde. (Zondag 49)

En dat begint bij alles wat je zegt.

Juist als het daar over gaat, zegt Paulus immers:

maak Gods heilige Geest niet bedroefd.

Dat volgt pal op vers 29, waar het gaat over de woorden die je spreekt.

Is dat ook niet het eerste wat er op Pinksteren gebeurt?
 De Geest maakt de tongen los, en niet zo'n klein beetje ook!
 In alle talen vertellen die 120 mannen en vrouwen
 hoe God naam heeft gemaakt door het leven van Jezus.
*Mensen, God is groot en zeer verheven,
 Hij doet wonderen aan ons leven,
 Hij is God, ja Hij alleen,
 vol van goedheid om ons heen!* (naar Ps.86:5 ber.)
 En het blijft niet tot die 120 leerlingen van Jezus beperkt.
 Nee, zegt Petrus in zijn Pinksterpreek:
 God giet over alle mensen zijn geest uit,
 en dan zullen al die mensen profeteren.

Charismatisch of profetisch? – zo is in het themaboek de titel voor week 4.
 Nou, hier stuiten we dus allereerst op dat 'profetisch'.
 Typerend voor de Heilige Geest in ons leven is dat wij zullen profeteren.
 En dan moet u niet denken aan speciale ingevingen direct,
 waardoor je dingen weet, bijv. over de toekomst, die een ander niet weet.
 Nee, profeteren wil zeggen: spreken in de Naam van God.
 Die geweldige grootheid van God bepalend laten zijn voor wat je zegt.

Dat leidt namelijk tot goede en waar nodig opbouwende woorden (4:29).
 Ja, 'waar nodig'? Is het niet altijd nodig?
 Wat Paulus bedoelt te zeggen is: woorden die inspreken op *de nood*.
 Dus geen woorden óm de woorden –
 het is wel waar, maar wat koop je er op dat moment eigenlijk voor?
 Nee, zien waar de ander zit, en dan en daar spreken tot zijn hart.
 Dat is profeteren. Woorden gesproken op hun tijd. To the point.
 Opbouwend, omdat ze goed zijn voor wie ze hoort.

En dan blijft het niet bij woorden.
 Door de Geest ben je ook getekend met het oog op je dagelijks werk.

Dat betekent: niet meer stelen, maar delen.
Niet op een oneigenlijke manier aan geld proberen te komen.
Maar eerlijk de kost verdienen door zelf hard te werken. (Ef.4:28)
Om... om iets weg te geven aan wie het nodig heeft.
Ook dat zag je gebeuren toen de Heilige Geest werd uitgestort.
Die mensen spraken vol lof over God.
Maar ze deelden ook vol liefde uit aan elkaar.
Ja, ze verkochten zelfs bezittingen
en verdeelden de opbrengst onder degenen die iets nodig hadden.
(Hand.2:45)

Nou, hoe profeterend is dát?
Stel je eens voor... in de tijd waarin we vandaag leven...
Wat een inhaligheid, wat een hebzucht –
en de gevolgen zijn zo langzamerhand niet meer te overzien,
het loopt zelfs in de rijke landen compleet uit de hand.
En stel dan dat er daar christenen zijn
die niet meer naar zich toehalen, maar royaal uitdelen.
Ja, die zelfs harder werken óm meer weg te kunnen geven...
Dat is te zot voor woorden!
Tenzij... tenzij je Iemand hebt leren kennen die *te goed* voor woorden is.
Ja, die als 't er op aankomt de enige oorsprong van al het goede is,
zoals Zondag 50 zegt.

Jezus leert ons vragen om brood.
Brood voor de nood,
van onszelf, om ook deze dag weer te kunnen doen wat God wil,
en ook andermans nood, omdat God wil dat we goed doen aan elkaar.

Ja, wees goed voor elkaar, zoals God goed is voor jou.
In een genadeloze cultuur leren wij weer bidden om vergeving.
En dus ook léven vanuit die vergeving.

Er gebeurt maar al te veel wat reden zou geven voor wrok, voor drift, voor boosheid, geschreeuw en zelfs gevloek.

Maar die slechtheid zit niet alleen in een ander.

Zondag 51 zegt: die slechtheid zit ook nog altijd in onszélf.

En door die slechtheid zijn we met z'n allen voor het leven *getekend*.

Maar door Gods goedheid zijn we door de Geest getekend *voor het leven*.

De negatieve spiraal wordt doorbroken.

Gods heilige Geest heeft er een dagtaak aan.

Maar Hij doet het graag.

Ja, want de Geest is maar niet één of andere vage kracht.

Nee, Hij is God zelf die wil wonen en werken in jouw en mijn hart.

Zodat je Hem ook enorm verdriet kunt doen wanneer je dit niet wilt.

Want heeft al dat kwaad nog niet genoeg schade aan gericht?

In deze wereld, en ook in jouw en mijn leven...

Het wordt tijd dat verlost en huiswaarts keren,

roemend in de naam van onze God.

Door de Geest ben je daarom getekend voor het leven!

*

[2 – charismatisch]

Door de Geest ben je getekend voor het leven.

Dat is dus niet negatief, zagen we.

Het leidt juist tot een leven dat goed is, en weer goed doet.

Maar als het aan de Geest ligt, verdwijnt de negativiteit nu ook uit je hart.

En er komt blijdschap en dankbaarheid voor in de plaats.

Dat ontdek je in dat tweede bijbelgedeelte van zopas.

Efeziërs 5:15-20, dat draait om die duidelijke oproep in vers 18:

“Bedrink u niet, maar laat de Geest u vervullen!”

God wil alles voor ons zijn, in mond en handen, maar ook in ons hart.

Nou raken we juist hier elkaar ook zomaar weer kwijt, in de gemeente.
 Want de één leeft nu helemaal op:
 dit zouden we veel meer mogen hebben in onze kerk,
 enthousiasme en blijdschap en aanbidding!
 Maar de ander, die knapt hier juist op af.
 Dat is zó *niet* wat we altijd gewend zijn geweest in de dienst...
 Is dat dan nog wel gereformeerd?

Om maar even met dat laatste te beginnen.
 In het themaboek wordt ook gewaarschuwd voor uitwassen.
 Zoals je die bij charismatische christenen tegenkomt.
 Je kunt zó gericht zijn op het werk van de Heilige Geest,
 dat er persé in tongen gesproken moet worden,
 en dat mensen allerlei bijzondere profetieën moeten krijgen,
 dat vandaag ook genezing gegarandeerd is als je er gelovig om bidt.
 En ja, al die dingen kúnnen inderdaad gebeuren, ook vandaag nog.
 Maar ze worden ons in Gods Woord niet beloofd.
 Alsof je dus een minder goed christen bent als het bij jou niet gebeurt.
 Paulus zegt niet: zorg dat je de vervulling met de Geest *bereikt*.
 Maar: zorg dat de Geest die je *allang hebt* je nu ook helemaal *vervult*.

Maar als dat dan duidelijk is, kunnen we ons hopelijk ook ontspannen.
 Om vervolgens toch eens eerlijk in de spiegel te kijken:
 laat *ik* mij wel vervullen door de Geest?
 laten *wij* ons *als kerk* wel vervullen door de Geest?
 Misschien hebben we in dit geval iets in huis, wat zeg ik: Iemand,
 waar we in de praktijk toch te weinig mee doen.

Ja, maar is dat juist bij de Geest ook niet lastig?
 Hij lijkt zo ongrijpbaar, sterker nog: Hij *is* ongrijpbaar.
 Net als de wind, hoorden we een paar weken terug.
 Je ziet dat de bomen bewegen, maar de wind – die zie je niet.

Maar kijk eens wat Paulus pal vóór vers 18 zegt, in vers 17:

“Wees niet onverstandig, maar probeer te begrijpen wat de Heer wil.”

Dat klinkt helemaal niet zweverig, of wel?

Dan zijn we weer bij die derde bede van het Onze Vader:

“Geef dat wij onze eigen wil opzij zetten, en Uw wil alleen volgen.”

En dat niet, volgens Zondag 49, omdat we zo vol zijn van God altijd, maar omdat we weten – heel nuchter – dat alleen die wil goed is.

Juist nu het gaat om de vervulling met de Geest

wordt dus nuchterheid van ons gevraagd!

Zo begint vers 18 toch ook:

bedrink je niet, want dan weet je niet meer wat je doet...

Als je dronken bent, doe je de gekste dingen.

Stel dat iemand het gefilmd heeft, en je ziet het de volgende dag terug: je schaamt je kapot, of niet?

Kijk, dat is bij wat hier over de Geest staat dus absoluut niet aan de orde.

Hou je hoofd er maar goed bij.

Zorg maar dat je geest niet beneveld wordt.

Maar wel: laat in jouw geest steeds meer Gods Geest ruimte krijgen.

Want alleen door Hem zie je hoe goed het is wat God wil.

En word je dus ook van binnenuit gemotiveerd om hiervoor te gaan.

Zonder dat de Geest wordt genoemd, gaat het ook in HC 49 over Hem.

Want we bidden om gehoorzaam te zijn aan wat God wil,

zodat we onze taken doen, niet alleen trouw maar allereerst *gewillig*.

Het wordt kennelijk iets van ons hart: graag, Here, ik wil niets liever!

Nou, als je dat merkt, word je door de Heilige Geest vervuld.

Niets minder dan dat!

Hetzelfde ontdek je bij nader inzien bij de 4^e bede, in HC 50.

We vragen allereerst dat Vader voor ons zorgt, elke dag opnieuw.

Maar als we dit oprecht bidden, gebeurt er ook wat met ons.
Dan gaan we, zegt Zondag 50, erkennen
dat God de enige oorsprong van al het goede is.
En we beseffen ook meer en meer
dat we ons nóg zoveel zorgen kunnen maken,
en ook nóg zo hard ons best kunnen doen,
maar dat alles wat we ermee bereiken alleen van waarde is
wanneer God er zijn zegen aan verbindt.
Al biddend laat je je vervullen door Gods Heilige Geest.

En hetzelfde zie je tenslotte ook bij de vijfde bede, in HC 51.
Daarin bid je om vergeving van je schulden.
En ook van de slechtheid die altijd nog in je is.
Maar daar stopt het niet.
Nee, we vragen om Gods vergeving
'zoals wijzelf ook als een bewijs van uw genade in ons opmerken
dat wij het vaste voornemen hebben
onze naaste van harte te vergeven'.
Al biddend om Gods vergeving voor jezelf
groeit je in je hart het verlangen om anderen ook te vergeven.
Op dat moment word je vervuld met niet minder dan de Geest van God.
Want Hij vergeeft óók graag.
Bijzonder dat dit nu overslaat op jou!

Kijk, en zo kom je dan ook bij die aanbidding in Efeziërs 5:19-20.
Juist doordat je je richt op wat God wil, in alle nuchterheid,
en het niet klakkeloos gehoorzaamt
maar het ook probeert te begrijpen, en je eigen te maken,
raak je steeds meer onder de indruk van wie God eigenlijk is.
En je beseft: wie zingt, bidt dubbel!
Of het nou psalmen zijn, of gezangen, of opwekkingsliederen...
als het maar gaat over God, en alle eer geeft aan Hem.

Zie je?

Zo wordt je h art aangeraakt.

En van binnenuit welt er een loflied in je op.

Je stoort je niet meer aan die ander, die met zijn hele lichaam zingt.

Net zoals die ander zich niet stoort aan jou, die dat veel rustiger doet.

Want inmiddels ben je vol van God.

En vind je elkaar in de aanbidding van Hem.

Ja, het dienen van je Heer wordt nu het hoogste doel voor jou.

Daar begint het, dan zit je dankzij de Geest weer op de goede weg.

En als je daar eens goed bij nadenkt, in alle nuchterheid,

je laat jouw gedachten vullen met die van God,

en je ontdekt hoe goed het is wat Hij wil, ja wat Hij allemaal aan je geeft,

dan komt het zingen vanzelf.

En de blijdschap.

Ja, zelfs de geestdrift.

Daar zorgt de Geest namelijk voor.

Hij die Persoonlijk garant voor je staat.

Door Hem ben je immers getekend voor het leven.

Dat wil zeggen: voor de glorie van Gods Naam.

Amen.